

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 7.4.2006
KOM(2006) 163 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Rapport om resultaterne af nyvurderingen af forsyningspligtens omfang i henhold til
artikel 15, stk. 2, i direktiv 2002/22/EF**

{SEK(2006) 445}

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Rapport om resultaterne af nyvurderingen af forsyningspligtens omfang i henhold til
artikel 15, stk. 2, i direktiv 2002/22/EF**

(EØS-relevant tekst)

1. BAGGRUNDEN FOR OG FORMÅLET MED MEDDELELSEN

Den 25. maj 2005 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om *nyvurdering af forsyningspligtens omfang*, som blev ledsaget af et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene¹. Som led i den første gennemgang, jf. artikel 15 i forsyningspligtdirektivet², blev det undersøgt, hvorvidt det aktuelle omfang af forsyningspligten skulle bibeholdes eller ændres for navnlig også at omfatte mobil- og bredbåndskommunikation. Kommissionen opfordrede offentligheden til at fremsætte bemærkninger til dens analyse og foreløbige konklusioner samt til en række langsigtede spørgsmål, der skal fremme en fremadskuende strategidebat, som kan levere input til den overordnede nyvurdering af regelværket for elektronisk kommunikation i 2006.

I overensstemmelse med forsyningspligtdirektivets artikel 15, stk. 2, er denne meddelelse en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om Kommissionens nyvurdering, som også har taget hensyn til resultaterne af den offentlige høring.

2. SAMMENFATNING AF KOMMISSIONENS ANALYSE OG FORELØBIGE HOLDNING

I meddelelsen af maj 2005 blev der redegjort for forsyningspligtens³ aktuelle omfang og for kriterierne for dens nyvurdering, der er fastlagt i forsyningspligtdirektivet⁴. Der blev navnlig mindet om, at forsyningspligten inden for elektronisk kommunikation er et sikkerhedsnet for de mennesker, hvis økonomiske ressourcer eller geografiske placering ikke giver dem mulighed for at få adgang til de basistjenester, som hovedparten af borgerne allerede har adgang til.

---

¹ Hhv. KOM(2005) 203 og SEC(2005) 660. Se:
http://europa.eu.int/information_society/policy/ecommm/info_centre/documentation/public_consult/index_en.htm

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, EFT L 108 af 24.4.2002, s. 51-77.

³ I øjeblikket er omfanget: 1) Tilslutning til det faste offentlige telefonnet på et fast sted, som understøtter taletelefoni og funktionel adgang til Internettet, og 2) adgang til offentligt tilgængelige tjenester på det faste offentlige telefonnet.

⁴ Se betragtning 25 og bilag V. Gennemgangen skal undersøge den samfundsmæssige, økonomiske og teknologiske udvikling for at udpege og analysere tjenester, som hovedparten af forbrugerne har adgang til og benytter sig af, således at der er en risiko for social udstødelse for dem, der ikke har råd til disse tjenester.

Meddelelsen omfattede følgende konklusioner:

- Det konkurrenceprægede udbud af mobilkommunikation har ført til, at forbrugere allerede i udbredt grad har adgang til mobilkommunikation til en rimelig pris. Derfor er betingelserne for at medtage mobilkommunikation i omfanget af forsyningspligten ikke opfyldt.
- For så vidt angår internetadgang via bredbånd, så er dette endnu ikke så udbredt, at kriteriet om at hovedparten af forbrugere skal bruge en tjeneste, er opfyldt, og derfor kan bredbåndstjenester heller ikke medtages i omfanget af forsyningspligten.

Meddelelsen tog også en række langsigtede spørgsmål op:

- Bør der i forbindelse med forsyningspligten være et skel mellem adgang og tjenester, så den kun vedrører adgangen til infrastrukturen, men ikke til ydelserne?
- Bør forsyningspligten gå på adgang fra et fast sted, eller bør den gælde adgang fra et hvilket som helst sted?
- Er det rimeligt, at offentlige betalingstelefoner fortsat er omfattet af forsyningspligt på samme måde som hidtil?
- Hvor længe er der behov for, at forsyningspligten omfatter abonnentfortegnelser og nummeroplysningstjenester?
- Bør specifikke foranstaltninger for handicappede brugere inden for forsyningspligt harmoniseres yderligere på EU-plan?
- Bør man satse på en finansiering af forsyningspligten via den almindelige beskatning?

3. HØRING AF INTERESSEREDE PARTER

3.1. Et overblik over de indkomne svar

Den offentlige høring blev lanceret ved at offentliggøre meddelelsen og det tilhørende arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene på Kommissionens netsted, og fristen for at fremsætte bemærkninger pr. e-mail blev sat til den 15. juli 2005.

Der indgik 76 bidrag fra en lang række interessenter inden for elektronisk kommunikation, herunder regeringer, regeludstedende myndigheder, ikke-statslige organisationer (navnlig repræsentanter for forbrugeres og brugeres interesser samt for personer med særlige behov), privatpersoner, operatører, tjenesteudbydere, producenter og andre virksomheder og organisationer. Geografisk set indgik der bidrag fra 16 af de 25 medlemsstater, medens over 40% af dem kom fra tre store lande⁵. Flere af bemærkningerne var udelukkende rettet mod de langsigtede spørgsmål.

---

⁵ UK 16, Tyskland 9, Frankrig 8, Spanien, 5, Portugal 4, Østrig 3, Belgien 3; Den Tjekkiske Republik, Grækenland, Finland, Italien, Irland, Litauen, Nederlandene, Norge, Rumænien, Slovakiet og Slovenien - 1 eller 2 hver; europæiske eller internationale sammenslutninger – 14, kan ses på: http://europa.eu.int/information_society/policy/ecommm/info_centre/documentation/public_consult/index_en.htm

Der var bred enighed om meddelelsens vurdering og konklusioner, medens synene på de langsigtede spørgsmål var forskellige. Hovedparten af bidragerne understregede, at den stadigt stigende brug af mobil- og bredbåndskommunikation både skyldes EU's konkurrenceprægede politik og sektorens forretningsmodeller og teknologiske strategier. Mange stod tvivlende over for en obligatorisk indførelse af bestemte teknologier i det omskiftelige teknologiske miljø. Mange var bekymret for, at en udvidelse af omfanget af forsyningspligten og dens finansiering ville begrænse konkurrencen, forhindre investeringer og kvæle innovationen.

Der var på den anden side en række forbrugerorganisationer samt andre organisationer, som mente, at kriterierne for nyvurderingen eller Kommissionens konklusioner var for restriktive eller manglede ambitioner, og som opfordrede til at udvide forsyningspligten til at omfatte mobil- og/eller bredbåndstjenester. Forbrugerorganisationer, som var specialiseret inden for elektronisk kommunikation, støttede dog meddelelsens konklusioner.

Nogle få bidrager tog aspekter op, som ikke blev behandlet i nyvurderingen, det var f.eks. bekymring over tjenestekvaliteten, uensartet tempo for gennemførelsen i EU og international roaming. Nogle bemærkninger vedrørte også andre brugerrettigheder og interesser på kommunikationsområdet som f.eks. adgang til alarmtjenester (dette er dækket af en særlig bestemmelse i direktivet). Disse temaer ligger uden for rammerne af denne nyvurdering, men bidragene vil indgå i strategidebatten i forbindelse med den overordnede gennemgang af regelværket i 2006.

3.2. Mobilkommunikation

Kommissionens foreløbige konklusion vedrørende mobilkommunikation var, at *betingelserne for at medtage mobilkommunikation i omfanget af forsyningspligten ikke var opfyldt.*

Der var generel enighed om meddelelsens vurdering og konklusion: Over 70% af bidragerne var positive, herunder alle nationale regeringer og myndigheder samt erhvervssektoren. I nogle af de afgivne bidrag blev der givet udtryk for, at det ville være for tidligt at medtage mobilkommunikation i omfanget, men at udviklingen burde genevalueres i forbindelse med den kommende overordnede gennemgang.

Flere bidrager pegede på, at selv om 2G-mobilnet dækker 98 til 100% af befolkningen i nogle lande, kan den geografiske dækning stadig være et problem i fjerntliggende egne. På linje hermed mente de regeludstedende myndigheder, at det ville være urimeligt dyrt at kræve 100% dækning af operatørerne og bemærkede, at der er en række initiativer i gang for at opnå fuld dækning, f.eks. økonomisk støtte (uden for forsyningspligtordningen) til udrulning af infrastruktur eller incitamenter til at deles om infrastruktur.

Data for de enkelte lande og samfundsøkonomiske analyser gennemført af nationale regeludstedende myndigheder bekræfter opfattelsen af, at forbrugerne har adgang til 2G-mobiltjenester til en rimelig pris. Mobiloperatørerne understregede, at de udbyder tjenester til alle forbrugersegmenter via en lang række tjenestepakker, hvor man også kan vælge mellem efterfølgende og forudgående afregning. Den sidstnævnte mulighed ansås for at have bidraget til en udvidelse af udbuddet af telefontjenester i Europa, navnlig til befolkningsgrupper med lav indkomst. Det meget konkurrenceprægede detailmarked ansås for at sikre, at udbygningen af mobildækningen fortsætter, og at priserne falder.

Mange forbrugerorganisationer og andre organisationer fremsatte kritik mod kriterierne for nyvurderingen og Kommissionens tilgang, som de mente var for restriktiv, og opfordrede til, at udvide omfanget, så mobiltjenester også var omfattet. Nogle bidragsydere opfordrede til at gennemføre en dyberegående analyse af sociale faktorer og prismæssig overkommelighed. Det blev fremført, at forudbetalte kort normalt er dyrere end abonnementer med efterfølgende betaling, og at prisen for mobilkommunikation generelt set ikke er overkommelig for forbrugere med lav indkomst⁶. Handicaporganisationerne argumenterede for at medtage mobilkommunikation i omfanget af forsyningspligten, fordi mange handicappede har alvorlige problemer med at få adgang til og benytte mobiltjenester.

3.3. Bredbåndsadgang til Internettet

Kommissionens foreløbige konklusion om bredbåndsadgang til Internettet var, at kun et lille, men hurtigt voksende, mindretal af de europæiske forbrugere i øjeblikket benytter disse tjenester, og den nuværende udbredelsesrate betyder, at kriteriet om anvendelse af en tjeneste af "hovedparten af forbrugerne"⁷ ikke er opfyldt. Betingelserne for at medtage bredbåndstjenester i forsyningspligtens omfang er derfor ikke opfyldt. Kommissionen vil følge udviklingen på dette område nøje som forberedelse til den næste nyvurdering af forsyningspligt-direktivet. Dette afholder dog ikke medlemsstaterne fra at støtte udrulningen af bredbåndsinfrastruktur i overensstemmelse med statsstøttereglerne.

Den offentlige høring gav bred støtte til Kommissionens vurdering og konklusion vedrørende bredbånd, idet 80% af bidragsyderne, herunder fra alle nationale regeringer og myndigheder samt sektoren, var enige heri. Nogle regeludstedende myndigheder berettede om nyligt gennemførte nationale regelrevisioner, som støttede analysen.

Det blev bemærket, at satellitbaserede bredbåndstjenester er tilgængelige, og at der er en række lokale, regionale og nationale initiativer, som medfører udvidet bredbåndsdækning, sommetider ved hjælp af faste trådløse forbindelser. Der var også opfordringer til at støtte udbud af bredbåndstjenester i områder, hvor man ikke kan regne med et kommercielt udbud for tiden.

Sektoren og brugerne understregede, at bredbånd er i en forholdsvis tidlig indførelsesfase på markedet, hvor konkurrencen driver indtrængningen og sørger for lavere priser for forbrugerne. På nuværende tidspunkt ville det være vanskeligt at vurdere, om eventuelle markedsbrister fortsat vil bestå fremover. At gøre bredbåndsadgang obligatorisk ville indebære et urimeligt omkostningsniveau eller krydssubsidier mellem forskellige kundegrupper eller tjenester, foruden at tekniske fremskridt meget vel kunne tænkes at overhale udviklingen, ikke mindst hvad angår datatransmissions-hastighed. Desuden er adgangspriser i stigende grad sammenkoblet med indhold, hvad der gør markedsintervention mere problematisk. Nogle bidragsydere mente, at omkostningerne i forbindelse med obligatorisk forsyningspligt for bredbånd ville pålægge adskillige nye medlemsstater en væsentlig byrde, da deres bredbåndsinfrastruktur endnu ikke er så udviklet.

I en række bidrag fra forbrugersammenslutninger blev det fremført, at bredbånd nu er nødvendig for en normal deltagelse i samfundet og derfor bør være omfattet af

---

⁶ Se punkt 5.2 i konsekvensanalysen.

⁷ De seneste tal siger, at 11,5% af EU's borgere havde en fast bredbåndsforbindelse i oktober 2005. Denne stigning fra 6,5% i mitten af 2004 (som anført i meddelelsen af maj 2005) ændrer ikke noget i Kommissionens analyse.

forsyningspligten. Nogle sammenslutninger mente, at en lav indtrængningsrate ikke var en grund til at udelukke et regelindgreb, hvis de potentielle fordele er større end omkostningerne for forbrugerne. Nogle få sammenslutninger fremførte, at eftersom det tager nogle år, før regelændringer gennemføres nationalt, burde nyvurderingen være proaktiv og udvide omfanget, da det ville kunne fremme en større udbredelse af bredbånd. En enkelt regional myndighed mente, at det ville være nødvendigt at medtage bredbånd, hvis man skulle garantere adgangen for alle, og hvis regionen skulle kunne opfylde sine Lissabon-mål.

3.4. Langsigtede spørgsmål

3.4.1. Oversigt

Der var bred enighed blandt interessenterne om, at de spørgsmål, der blev taget op, kræver en debat om, hvordan forsyningspligten skal udvikle sig i et konvergerende og konkurrencepræget kommunikationsmiljø. Meningerne om den fremtidige kurs rakte dog fra “forsyningspligten bør afskaffes” til “forsyningspligten bør udvides”. Tingene vægtes også forskelligt i medlemsstaterne, alt efter retlige traditioner og aktuelle markedsforhold. I nogle bidrag opfordredes der til øget fleksibilitet i regeludstedelsen, så den stemmer bedre overens med de nationale eller lokale/regionale forhold i det udvidede EU. Mange understregede, at debatten på nuværende tidspunkt har sine begrænsninger, da følgerne af den teknologiske udvikling, herunder navnlig kommunikation baseret på Internet Protocol (IP), ikke er kendt. I nogle få svar blev det fremført, at nyvurderingen finder sted for tidligt i betragtning af de begrænsede erfaringer med gennemførelsen af de nuværende regler.

3.4.2. Bør der i forbindelse med forsyningspligten være et skel mellem adgang og tjenester, så den kun vedrører adgangen til infrastrukturen, men ikke til ydelserne?

En række interessenter, f.eks. regeludstedende myndigheder og sektorrepræsentanter, mente at man kunne argumentere for at adskille adgangen til infrastruktur fra tjenesteydelsen, navnlig når man tager udviklingen hen mod den næste generation af net i betragtning og tjenester, hvor forbrugeren kan vælge mellem forskellige leverandører for både adgang og tjenester (det er allerede tilfældet for IP-taletelefoni). Reel konkurrence burde sikre udbuddet og rimelige priser, medens offentlig indgriben burde sikre teknologineutral regulering, som fremmer konkurrence.

De fleste repræsentanter for forbrugere og brugere kunne ikke se, at adgang til infrastruktur alene ville være tilstrækkeligt til at de mere sårbare forbrugergrupper var sikret væsentlige tjenester. Der var dog også forbrugergrupper, som gik ind for, at forsyningspligten skulle garantere alle borgere en teknologisk neutral “reel lige adgang” til kommunikationsnet, idet bredbåndsnet potentielt vil levere fleksible tjenester (tale, tekst, video og oversættelsestjenester), som også kan være med til at imødekomme behovene hos personer med særlige behov.

Det blev også fremført, at det på kort sigt ikke ville være praktisk at adskille adgangen fra ydelserne, medens adgangsordningerne stadig er ved at blive etableret i EU, da de etablerede markedsdeltagere ofte stadig har kontrol over markedet på detailniveauet. Der var også nogen bekymring blandt forsyningspligtudbydere om, at der skulle etableres komplicerede regel- og kontraktordninger, hvis adgang og tjenesteydelser skulle adskilles.

3.4.3. Bør forsyningspligten gå på adgang fra et fast sted, eller bør den gælde adgang fra et hvilket som helst sted?

Svarene viser, at dette spørgsmål blev fortolket forskelligt. Nogle bidragsydere mente, at dette krav allerede var delvis opfyldt på baggrund af direktivets nuværende fleksibilitet, som giver mulighed for at forsyningspligtigheder leveres af udbydere af mobiltjenester/trådløse tjenester ("på et fast sted"). Nogle få andre mente, at kun mobilteknologi kunne give "adgang fra et hvilket som helst sted", og følte, at det modsagde holdningen til mobilkommunikation. Det blev dog også ofte påpeget, at der er mange nuværende (og forventede) adgangsteknologier, som kan give adgang "fra et hvilket som helst sted" til forskellige priser. Mange interessenter mente derfor, at det ville kunne betale sig at udforske mulighederne for at tillade en fleksibel levering af forsyningspligtigheder på en hvilken som helst måde (som kunne være billigere end en fast terminal på et fast sted). Der er dog en række spørgsmål, som skal overvejes i denne forbindelse, f.eks. tjenestekvalitet og adgang til alarmtjenester.

Erhvervslivets repræsentanter var generelt af den mening, at markedet allerede sørger for "mobilitet" eller 'internetmobilitet'/flytbare kommunikationstjenester, og obligatorisk forsyningspligt ikke burde være nødvendig på dette område. Det ville kræve omfattende investeringer i net til at garantere tjenestekvaliteten "på et hvilket som helst sted".

3.4.4. Er det rimeligt, at offentlige betalingstelefoner fortsat er omfattet af forsyningspligt på samme måde som hidtil?

På baggrund af allestedsnærværende mobiltelefoner mente en række bidragsydere, at det ville være rimeligt at reducere antallet af betalingstelefoner, og at de ikke længere behøvede at være omfattet af forsyningspligten. Mange andre mente derimod, at behovet for betalingstelefoner fortsat kan eksistere i visse områder eller under visse forhold, og at de navnlig blev værdsat af de mest sårbare medlemmer af samfundet.

En række bidragsydere fremførte, at det kunne være fornuftigt at forbedre eller opgradere betalingstelefoner, f.eks. til at være et internetadgangspunkt eller med multifunktionelle faciliteter, som også kunne bistå handicappede personer. Det blev foreslået, at man i områder, hvor der fjernes betalingstelefoner, kunne undersøge alternativer, som f.eks. kontaktpunkter i nødstilfælde, som betjenes af de offentlige myndigheder.

3.4.5. Hvor længe er der behov for, at forsyningspligten omfatter abonnentfortegnelser og nummeroplysningstjenester?

Mange bidrag pegede på det forhold, at direktivet skelner mellem kravet om at indsamle og videregive abonnentoplysninger (på grossistniveau) og forpligtelsen til at give adgang til nummeroplysningstjenester (på detailniveau). Bidrag fra medlemsstaterne, hvor liberaliseringen er nået langt på dette område, gik ind for at nummeroplysningstjenester ikke længere behøvede at være omfattet af forsyningspligten. Kommentarerne fra andre lande var mere forbeholdne og gik ofte ind for at bibeholde de eksisterende krav. Virksomhederne i nummeroplysningssektoren anså forsyningspligten for at være unødvendig eller endda skadelig for konkurrencen på detailmarkedet, samtidig med at de ønskede en effektiv håndhævelse af adgangskrav på grossistniveau.

3.4.6. *Bør specifikke foranstaltninger for handicappede brugere inden for forsyningspligt harmoniseres yderligere på EU-plan?*

De fleste myndigheder mente på baggrund af tempoet og måden af overgangen til næste generations net, at det ville være forhastet at indføre yderligere harmonisering ud over de eksisterende bestemmelser i direktivet (artikel 7), og det ville også stride imod nærhedsprincippet og subsidiaritetsprincippet. Sektorens svar var mere blandede, men generelt ansås yderligere harmonisering for unødvendig og dyr, navnlig når man så på den lange række produkter og tjenester, som tager højde for særlige brugerbehov. Det blev dog også fremhævet, at der kan være potentielle problemer som - foruden at de tages op i forbindelse med *eAccessibility*⁸-initiativet – kunne undersøges yderligere, f.eks. (nuværende) udstyrs kompatibilitet med IP-miljøet.

En række organisationer, som repræsenterer handicappede brugere, argumenterede for en yderligere harmonisering af en række foranstaltninger, som f.eks. kunne omfatte adgang til alarmtjenester via IP-net. På den anden side mente nogle af disse organisationer og forbrugere, at yderligere harmonisering kunne blive for restriktiv og foretrak andre initiativer som f.eks. udformning af almindelige tjenester, så alle kan bruge dem.

3.4.7. *Bør man satse på en finansiering af forsyningspligten via den almindelige beskatning?*

Holdningerne til dette spørgsmål var vidt forskellige blandt de offentlige myndigheder og sektoren. Generelt så de offentlige myndigheder ingen grund til at ændre det nuværende finansieringssystem (hvor der kan vælges mellem at bruge offentlige midler eller at indrette en sektorspecifik fond). Nogle myndigheder udelukkede dog ikke muligheden af at undersøge spørgsmålet om en finansiering via beskatningen på langt sigt, medens andre ønskede yderligere undersøgelse af alternative finansieringsmuligheder.

I nogle bidrag blev det fremført, at debatten om forsyningspligten rodes sammen med det meget bredere spørgsmål om prismæssig rimelig adgang for alle til informationssamfundet, og det er et meget mere omfattende samfundsmæssigt problem, som ikke bør begrænses til kommunikationssektoren. Det meste af sektoren mente, at sektorspecifik finansiering skaber markedsforvridninger og krydssubsidier mellem forbrugere, og dermed får de samlede kommunikationsomkostninger til at stige.

Forbrugernes største bekymringer vedrørte manglen på transparens i regnskaber eller krydssubsidier, som kan føre til en situation, hvor forbrugerne betaler for meget. Brugerne advarede også mod at skabe en urealistisk stor forsyningspligtbyrde for operatører og deres kunder, som det er set i nogen lande.

4. KOMMISSIONENS HOLDNING

Kommissionen er af den opfattelse, at den offentlige høring har givet bred støtte til den foreløbige holdning udtrykt i meddelelsen af maj 2005, og at der ikke er fremkommet nye grunde til at ændre konklusionen om, at hverken mobil- eller bredbåndskommunikation opfylder forsyningspligtdirektivets betingelser for at kunne blive omfattet af omfanget af

---

⁸ Se Kommissionens meddelelse om *eAccessibility* KOM(2005) 425: http://europa.eu.int/information_society/policy/accessibility/com_ea_2005/index_en.htm

forsyningspligten. Kommissionen erkender, at nyvurderingens omfang har været begrænset, som det blev fremført af en række bidragydere, men Kommissionen er i denne forbindelse bundet af kriterierne for nyvurdering, som er fastsat i forsyningspligt direktivet. Kommissionen vil dog på baggrund af den aktuelle markeds- og teknologiudvikling, inden for kort tid gennemgå hele regelværket for elektronisk kommunikation for at sikre, at de overordnede mål fortsat er i overensstemmelse med Lissabon-målene, som beskrevet i meddelelsen "i2010 – Et europæisk informationssamfund som middel til vækst og beskæftigelse"⁹.

5. KONKLUSION

Kommissionen har gennemført en nyvurdering af forsyningspligtens omfang i overensstemmelse med forsyningspligt direktivets artikel 15, stk. 1. Resultatet af denne nyvurdering er, at Kommissionen ikke vil foreslå nogen ændringer af forsyningspligtens omfang på nuværende tidspunkt. De bidrag, som Kommissionen har modtaget om de mere langsigtede spørgsmål har dog givet et godt grundlag for at fortsætte en fremadskuende strategidebat om forsyningspligt ydelser i forbindelse med den overordnede gennemgang af regelværket for elektronisk kommunikation, som begynder i 2006. Denne gennemgang vil give lejlighed til at behandle spørgsmålet om nødvendigheden af at sikre et teknologineutralt udbud af forsyningspligt ydelser.

I overensstemmelse med forsyningspligt direktivets artikel 15, stk. 2, forelægger Kommissionen denne rapport om nyvurderingen for Europa-Parlamentet og Rådet.

---

⁹ KOM(2005) 229